

θυμό. Καί για μιὰ στιγμή περνάει μεταξύ μας ἓνα ἀνεξήγητο δρᾶμα. "Αν ξαναχτυπήσει, ἂν καὶ μόνο μιὰ φορά. Ξαναχτυπήσει τὸ ζῶο, θὰ χυθῶ καταπάνω του, θὰ τότε ξαπλώσω καταγίς, θὰ τότε στραγγαλίσω. Αὐτὸ τὸ νιώθω καλά, αὐτὸ εἶναι βέβαιο. "Αν δὲν ξαναχτυπήσει πιά, θὰ τότε συγχωρήσω, καὶ νιώθω πὺς ἔτσι θὰ κάνω μιὰ καλὴ πράξη, πὺς ὁ καλὸς μου ὁ τρόπος θὰ βάλει σὲ κίνηση μέσα του, γιὰ πρώτη φορά, μιὰ χορδὴ φιλανθρωπίας καὶ συμπάθειας πὺς πολλές φορές, στὸ μέλλον, θὰ τήνε ξανανιώσει νὰ τρέμει μὲς στὸ στήθος του...

Δὲν ξαναχτυπᾷ ὅμως... Πρέπει νὰ διάβασε, μὲς στὴν παράξενη φλόγα τῶν ματιῶν μου, τὸ τί ἀναπόφευκτο θάκοιλουθοῦσε· θάβηκε μὲς στὴν ἀμόρφωτη ψυχὴ του, σὰν ἀπ' αἴγλημα κάποιου συμπαθητικοῦ ρευστοῦ, τὴν καλοσύνη καὶ τὴν συμπόνια πὺς ἀχιδοβολοῦσε ἀπ' τὴ δική μου. Ναι, μὲ μιὰ γλύνανε τὸ πρόσωπό του, πετάει τὸ καμουτσίκι του μὲς στάμαξι καὶ σταματᾷ τῆλογο.

Γυρίζω καὶ φωνάζω μὲς ἀπ' τὸ πλῆθος, πὺς τώρα εἶχε μαζευτεῖ καὶ χειρονομοῦσε στὴ μέση τοῦ δρόμου, τὴ γυναῖκα τοῦ μαγαζιῶ καὶ τὶς παραγγέλνω δυὸ ποτήρια κρασί. "Υστερα πηγαίνω στῆλογο, τοῦ ἀγκαλιάζω τὸ κεφάλι καὶ τὸ χαϊδεύω, τὸ χαϊδεύω τρέμοντας ἀπὸ συγκίνηση.

— Ἀμαξά! τοῦ λέω, μπορῶ νὰ τοῦ δώσω λίγη βρώμη, δὲν εἶν' ἔτσι ;

— Ὅπως ἀγαπᾷτε, κύριε, ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος μὲ σιγανὴ φωνή, σὰν ντροπισμένος.

Ἡ γυναῖκα ἔρχεται μὲ τὰ κρασιά· χτυποῦμε τὰ ποτήρια μας. Τῆς παραγγέλνω βρώμη γιὰ τὸ ζῶο καὶ σὲ λίγο τήνε φέρνει μέσα σ' ἓνα πανέρι.

Ὁ ἀμαξὰς βγάζει τὸ χαλινὸ ἀπ' τῆλογο του, κι' ἐνῶ αὐτὸ τρώει κριτσανίζοντας ἀδιάκοπα καὶ πεινασμένο ἀπ' τὸ πανέρι πὺς κρατᾷ στὸ ἀριστερό του χέρι, ἐγὼ μὲ τῆλογο τοῦ χαϊδεύω ὅλοένα τὸ κεφάλι του καὶ τὴ χαίτη του. Τὸ χαϊδεύω μαλακά, μαλακά, τὸ χαϊδεύω ὅλη τὴν ὥρα, ἀργὰ κι' ἀπανωτά, περνώντας τὸ χέρι μου πάλι ἀπ' τὰ ἴδια μέρη, καὶ μὲ μιάς, πνιγμένος ἀπὸ συγκίνηση, σὰν ἓνας κουτός, ἀρχίζω νὰ κλαίω. Δὲν μπορῶ νὰ κρατήσω τὰ δάκρυα μου, τρέχουν μ' ὅλο πὺς πασκίζω νὰ τὰ καταπιῶ, τρέχουν ἀδιάκοπα καὶ βρέχουν τὰ τελευταῖα σπυριά τῆς βρώμης πὺς τὸ καλὸ ζῶο μαζεύει στὸ βάθος τοῦ πανεριοῦ, ψάχνοντας μὲ τὰ χεῖλια του.

Ἐτελείωσε. Τὸ καλάθι εἶναι ἀδιανό, ὁ ἀμαξὰς περνάει πάλι στῆλογο του τὸ χαλινὸ, τὸ κάρρο ξεκινάει. Τοῦ δίνω τὸ χέρι μου καὶ μαζί ἓνα ἀσημένιο δίφραγκο.

— Νά, πάρε νὰ πιεῖς πάλι κάνα ποτηράκι στὸ δρόμο.

Ὁ ἀμαξὰς δὲν εἶχε τὸ θάρρος πιά νὰ μοῦ μιλήσει μήτε νὰ μὲ κοιτάξει στὰ μάτια· τέτοια συγκίνηση εἶχε.

Στάθηκα ἀκόμα μιὰ στιγμή καὶ κοίταξα τὰμάξι ποῦφευγε. Κάτι ὅμως δὲ θὰ ἦταν στὴ θέση του, γιατί, ὕστερα ἀπὸ λίγο, ὁ ἀμαξὰς ξανακράτησε τὸ κάρρο του καὶ πήδησε καταγίς. Τὸν εἶδα νὰ ψάχνει μὲ τὸ χέρι του στὴ λαιμαργιὰ τοῦ ἀλόγου καὶ γάτι νὰ διορθώνει. Κι' ὅταν τελείωσε, πρὶν νάνέβει στὸ κάρρο του, χαϊδεψε τὸ ζῶο του στὴ χαίτη καὶ τοῦ χτύπησε μὲ τὴν παλάμη τὸ λαιμό, μαλακά, σὰν ἓνας

φίλος. "Υστερα ξανανέβηκε στὸ ἀμάξι του, καὶ τὸν εἶδα νὰ βγάζει κάτω ἀπ' τὸ μαῦρο σκέπασμα τὸ τρεμουλιαστὸ καμουτσίκι καὶ νὰ γράφει κήλους στὸν ἄερα, ψηλά, πάνω ἀπ' τῆλογο, φαιδρά, σὰν προστασία καὶ σὰν ἐνθάρρυνση, σὰν ἓνα τραγούδι.

Τότε στέναξα ξαλαφρωμένος κι' ἔφυγα ἀπὸ κεῖ.

(Μετάφρ. Κ. ΚΑΡΘ.)

ΑΡΑΒΙΚΑ

Α Π Ε Λ Π Ι Σ Ι Α

—Θές τὴν καρδιά μου; Τώρα πιά τὴν ἔχασα
Σὺ ξέρεις πὺς καλὰ ποιὸς μοῦ τὴν πήρε.

Θές τὴν ψυχὴ μου; Νά, ἀπ' τὸ Μάβρον "Αγγελο
νὰν τὴ γυρέψεις σὺ μονάχη σύρε.

—Καὶ πάρε τὰ σπαθιά τὰ γυρομαρμάρικα

Στὴν πόρτα σου, κακιά, νὰ μὲ καρφώσεις,
Μὰ πρῶτα τὴ μεγάλη Ἀγάτη μου ἀκουσε
καὶ γροῖκα τὴν καλὰ πρὶ μὲ σταδρώσεις.

—Τί νὰ τὴν κάνω τὴ μεγάλη Ἀγάτη σου

Ἀφοῦ ζητᾷς καὶ θέλεις νὰ πεθάνεις ; ...

—Γλυκὸ φιλάκι κάμε τὴν καὶ στείλε το
Τὸ πεθαμένο μου κορμὶ νὰ γειάνεις.

Β Α Σ Α Ν Α

Τὸ δέντρο πὺς στὴ γίς βαθύορριζο
ἔκιο πλατὺ στὸ στρατοκόπο δίνει
γέρνει ἀπ' τὸ σίφουνα βερέμικο
κι' ἔτσι γυρτὸ παντοτενὰ θὰ μένει.

Κι' ἐγὼ σὰν τὸ δεντρί ἀντιστέκομαι
στὸν Πόνο, μὰ ἀπ' τὴ πύλη μοῦ ἔχει μένει
μιὰ θλίψη ἀπ' τὰ βαρεὰ τὰ βάσανα
πὺς θὰ μοῦ τὴ γιαιτρέψει μόνο Ἐκεῖνη.

Θ Α Γ Ε Ρ Α Σ Ω

Τοῦ Πάνου Δ. Τηγκόπουλου
πὺς φοβᾷται τὰ γεράματα.

Τρέμω τὰ μάβρα γερατειὰ σὰ σκέφτομαι !...
Κι' ὅμως θὲ νᾶρθαι ἡ μέρα καὶ γιὰ μένα
πρὺ πιά δὲ θὰ τολμῶ μὲ κόρην ἔμμορφη
νὰ βγῶ, καὶ στὰ νερὰ τὰ ἱλαρωμένα

μαζὶ τῆς λίμνης δὲ θὰ καθρεπτίζομαι....

Θὲ νᾶρθαι μέρα ποῦτε τὰ φιλιὰ μου
κι' οὔτε στὰ στήθια τὰ πλατιά τὸ σφίξιμο

—σὰ σὲ μιὰ ἀσπίδα—θὰ ποθοῦν στὴν ἀγκαλιά μου.

Καὶ τὴ κορμοστασιά μου τὴ λεβέντικη
κι' οὔτε τὶς πλάτες πιά δὲ θὰ θαμάζουν !...

Τρέμω τὰ δόλια γερατειὰ σὰ σκέφτομαι,
φαρμάκι μέσα στὴ καρδιά μου στάζουν !...

Θὲ νᾶρθαι ἡ μέρα πὺς βαρὺς κι' ἀνήμερος
γιὰ μιὰ γυναῖκα νὰ μονομαχήσω,
δὲ θὰ καφεκιέμαι γιὰ τὴ σβελτωσύνη μου
κι' οὔτε θὰ λέγω πιά πὺς θὰ νικήσω.

Θὲ νᾶρθαι μέρα ἄχ! ναι πὺς μόνος μου
στῆς λίμνης τὸν καθρέφτη τὸ γιγαλτό
θὰ σκύβω μὲ τοῦ πόνου τὸ χαμόγελο
γιὰ τὸν ἀνθὸ τῆς Νιότης τὸ φεγγάτο.

Σάμος Βαθύ.

ΣΙΤΣΑ ΚΑΡΑ'Ι'ΣΚΑΚΗ